

ABSTRAKT

Hlavní teze Richarda Rortyho v jeho díle *Filozofie a zrcadlo přírody* se soustředí na kritiku reprezentacionalizmu a to fundamentálně relativistickým způsobem. Cílem této dizertace je uchopit Rortyho myšlenky v širším smyslu jako kritiku nesprávné interpretace *vědění-že* a přenést pozornost na *vědění-jak* jako klíč k porozumění úspěchu přírodních věd. Skutečnost, že něco můžeme v našem okolí *reprodukovatelně* udělat, není relativní, a je to přesně tento způsob, kterým se šíří technika (*vědění-jak*) dokonce mezi různými kulturami. Na druhou stranu funkce přírodních věd *vysvětlovat* (*knowing-that*) je relativní a dává smysl pouze v kontextu toho, co je už známo a akceptováno. Přírodní vědy jsou tak úspěšné díky svým experimentům a právě takto se souhlas hypotézy s experimentální praxí (*vědění-jak*) stal kritériem její přijatelnosti. V této dizertaci je jako cesta ven z rortyánského relativizmu nabídnut koncept „otevřené autority“ a na něm založený návrh na nový rozvoj filozofického pragmatizmu.